

Feltámadott Krisztus vagy természetünk telhetetlenségével bebalzsamozott jézus-bálvány?

Köszöntés: „Íme, az én szolgám, kire támaszkodom, választottam, kibem kedvét leli lelkem: reá adtam az én lelkemet, terjesszen igazságot a pogányoknak. Nem kiált és nem fenneleg; és nem hallatja az utcán hangját: egy megrepedt nádat nem tör el, és hamvadó mécsbelet nem olt el. Hűségesen terjeszti az igazságot; nem hamvad, és nem törik le: míg elhelyezi a földön az igazságot; és az ő tanítására várnak a szigetek.” Ézsaiás 42: 1 – 4.

Lekció: Lukács 24: 1 – 12.

Alapige: „Mikor pedig ők megrémülvén, a földre hajtották arcukat, azt mondták nekik: Mit keresitek az élő a holtak között? Nincs itt, hanem feltámadott; emlékeztek rá, hogyan beszélt nektek, mikor még Galileában volt, mondván, hogy az Ember Fiának a bűnös emberek kezébe kell adatni, és megfeszíttetni és harmadnapon feltámadni. És megemlékeztek az ő szavairól (...).” Lukács 24: 5 – 8.

Szeretett testvérem! Legyen teljesen nyilvánvaló, ami igaz és való, hogy emberi természetünk alkalmatlan a lelki, a mennyei dolgok felfogására és befogadására.¹ Egész életformánk folytonosan azt igazolja és mindig azt mutatja, hogy természeti emberünk igazán semmit sem tud kezdeni a feltámadás tényével, a halált legyőző Jézussal és az élő Krisztus valóságával, az Ő köztünk és bennünk való jelenlétével. Édesanyától született emberként nagyon hasonlítunk ahhoz a kis asszonycsoporthoz, amelyik húsvét hajnalán vallásos, áhítatos, kegyeletes érzésekkel, de letörten, csalódottan, reményvesztetten és szomorúan közelegtek Krisztus számukra kinyithatatlan hitt sírjához. Sokszor és sokféleképpen hallották Jézustól, hogy az ember Fiának a harmadik napon fel kell támadnia a halottak közül, de nem értették, és amely hit virágvasárnap lobogni és ragyogni látszott, nagypéntek éjszakáján annak a legyöngébben pislákoló lángja is füstté vált. Azon a hajnalon az a bánatos kis zarándokcsoport tehát nem hitte, nem is várta, hogy igaz lehet, amit Jézus előre megmondott nekik.

Számukra Jézus azon a hajnali félhomályban olyanná lett, mint Mózes, Illés, Dávid, Ábrahám vagy Izrael bármely hatalmasa, valamiféle méltó helyére került a kulturális emlékezet vallásos emberi elméjével épített spirituális mauzóleumában vagy panteonjában. Jézus a Názáreti is csak egy drága, de befejezett történetté, emlékezetté lett, a valóságosan történő tér-időn, a hétköznapiakon kívül, pedig Ő akkor és ott, noha a romlandó hús természete szerint valóban nem volt ott a sírban, feltámadottként mégis valóságosan volt jelen abban a végzete felé hömpölygő tér-idő folyamában, amelyben itt és most mi is történünk, mert bizony Ő feltámadott! Krisztus, a megfeszített, Feltámadottként, megdicsőült Isten Fiaként, mennyei Ádámként van velünk minden nap a világ végezetéig! Amint írva van:

„Az első ember földből való, földi; a második ember, az Úr, mennyből való. Amilyen ama földi, olyanok a földiek is; és amilyen ama mennyei, olyanok a mennyeiek is. És amiképpen hordtuk a földinek ábrázatját, hordani fogjuk a mennyeinek ábrázatját is.”

1Kor 15:47 – 49.

Húsvét vasárnapján Isten, a mi mennyei Atyánk a feltámadott Úrban leleplezte a második, azaz a mennyből való embert! A húsvéti asszonyok és angyalok igaz története, a mennyei hírhezók

---

¹ Érzéki ember pedig nem foghatja meg az Isten Lelkének dolgait: mert bolondságok neki; meg sem értheti, mivelhogy lelkiképpen ítéltetnek meg. A lelki ember azonban mindent megítél, de ő senkitől sem ítéltetik meg. 1Kor 2:14 – 15.

diadalmas üzenete bárcsak megerősítene most bennünket a feltámadás boldog hitében és igazságában, a kibontakozó új és mennyei valóságban! Halljuk hát ezt a mennyei, mindent megváltoztatni hivatott üzenetet:

- „Mit keresitek a holtak között az Élőt? Nincs itt, hanem feltámadott!”

Mi ez a diadalmas mennyei kinyilatkoztatás? Egy szelíd angyali korholás, szemrehányás? Talán valami jó indulatú kiségitőkérdés, amely emlékeztetni akarná a gyászoló asszonyokat, hogy gondolkozzanak csak el, kit vagy mit is keresnek ők tulajdonképpen?

Mindnyájan tudunk vagy ismerünk olyan sorsokat, amikor valaki, egy embertársunk elveszíti a szerelmét, a férjét, vagy a feleségét, szülőként a gyermekét, gyermekként pedig a szülőket. Bármelyik esetben egy egész világ omlik össze egyik óráról a másikra. Amiképpen nem tudja visszahozni a halottját, éppen úgy nem képes újraépíteni a vele együtt tovalett világot sem. Ma sok testvérünk van úgy, hogy a háború porig rombolta teljes addigi életüket és világukat és valami teljesen újat kell kezdeniük, mert ebből a halálból semmit nem tudnak visszahozni, ha megteszik is!

Egyszer láttam egy játékfilmet, amiben egy családtól elrabolták a legkisebb gyermeküket. A család minden tagja hosszú éveken át kitartóan kereste az elveszettet, amikor viszont megtalálták egy számukra teljesen idegen személyt találtak, akinek azok voltak a szülei és a családja, akik őt saját gyermekükként felnevelték. Vajon csak elveszett gyermekük lett más? Bizony nem! Az elvesztés mindent gyökerestől változtatott meg, a gyászoló és állandóan kereső családot is beleértve! Vérszerinti szülei bármilyen erőfeszítéseket tettek is, nem tudták visszahozni az elvesztett gyermeket, a testvér a testvért. Ha ismerték is őt, míg velük volt, többé nem ismerhetik, mert ő már teljesen másképpen létezik, hanem önmagukkal együtt egy teljesen új embert kell megismerniük, befogadniuk és szeretniük, egy teljesen más világban élniük!

Mindez megtörtént és ma itt és most nagyon tanúságos a számunkra, mert valóban, hogyan lehetne legtalálóbban megnevezni azt a Jézust, aki pár nappal előbb még az őt kereső asszony csoporttal is együtt evett és ivott, tanított a mennyeknek országáról, vigasztalt, halottakat támasztott, mindenféle betegséget gyógyított egyik helyről a másikra velük együtt vándorolt? Hogy lehetne leírni a Jézus eme eleven jelenlétéből, a tetteiből, a tanításaiból kiáradó boldog reményteljes és a Napnál is világosabban ragyogó világot, amelyet a keresztfá sötétsége nagypénteken végleg elnyelt?

A feltett kérdésre húsvét hajnalán a menyekből jött a válasz. A Názáreti Jézusra legillőbb név az „ÉLŐ”! A Szentírás legutolsó könyvében Ő maga veszi magára ezt a nevet, amikor így szól:

„Ne félj; én vagyok az Első és az Utolsó, és az Élő; pedig meghaltam, de íme élek, örökkön örökké! Ámen. Nálam vannak a pokolnak és a halálnak kulcsai”²! Jel 1:17 – 18.

A bűneset óta halódó világban Ő az egyetlen igazán élő. A világunkba belépve Ő volt az élet világossága, az élet kenyeré, az élet forrása, ő volt az út, az igazság és az élet! Az Ő szavai Lélek és élet voltak, beszéde nyomán Isten Lelkének éltető ereje áradt, bűnösök támadtak tőle új életre, betegek gyógyultak meg tőle, hatására halottak keltek föl a sírból. Mindezt látták, tapasztalták ezek a kegyes asszonyok is.

Hogyan történhetett meg hát, hogy az a gyalázatos kereszthalál, akár csak egy pillanatra is, de mégis teljesen eltörölhette, elnyelhetette ezt a halált és bűnt legyőző Urat? Miért lett nagypéntek szűk három napig tartó ideiglenes igazsága valóságosabb valóság mindannál, amit Krisztus előtte tett és mondott? Miért nem maradt csak egyetlen örök igaz szó is, egy mondat, az Ige,

---

² Vö.: Jel 3:7.

ami dacolhatott volna azzal a pokolian látványos kínhalállal majd bepecsételt és katonákkal őriztetett sziklasírral?

Nézzük jól meg a magunk számára ezt asszonyok képében és tetteiben öltöztetett emberi természetünket, mert pontosan ilyen ez a saját, velünk született, megváltoztathatatlan és mihaszna természetünk!

Szentlélek, aki mindent megvizsgál, még az Isten mélységeit is találóan rajzolja elénk a természetünket, amikor ezt mondja róla:

„A hétnek első [napján] pedig kora reggel a sírhoz menének, vivén az elkészített *fűszerszámokat*³, és némely [más asszonyok is] velük.” Luk 24:1.

Károly Gáspár a *τό ἄρωμα, -ατος* (to aróma atosz) görög „aroma” szót magyarul a *fűszerszám* többes számával fordította le számunkra, hogy általa a halottnak járó kultusz teljességét adja a tudunkra. Azok az asszonyok minden temetéshez szükséges eszközzel fel voltak szerelve, fel voltak fegyverkezve, annak céljából, hogy Jézus meggyalázva meggyilkolt testét, valamiképpen helyreállítsák, a húsába karmolt átkot és belé marcangolt gyalázatot róla lemossák, a reá köpött hazugságokat róla letöröljék, és szeretett Mesterüket a valaha ismert békés arc képmására visszasminkeljék. Értsük meg itt jól a próféta által lelkünkbe kiáltott Igét! Idézem:

„Ki hitt a mi tanításunknak, és az Úr karja kinek jelentetett meg? Felnőtt, mint egy vesszőszál Őelőtte, és mint gyökér a száraz földből, nem volt neki alakja és ékessége, és néztünk reá, de nem volt ábrázata kívánatos! Utált és az emberektől elhagyott volt, fájdalmaik férfiak és betegség ismerője; mint aki elől orcánkat elrejtjük (...).!” Ézs 53:1 – 3.

Bizony ez a kinyilatkoztatott prófétai igazság mozgatta azoknak a „sminkelni” vágyó asszonyoknak a szívét, kezét és lábát! Ők nem tudtak együtt-létezni Szerelmes Uruk azzal a gyomorforgató ábrázatával, amit az áruló és tagadó hitetlenséggel szövetkezett bűn és az átok faragott neki ott a keresztfán. Azok az asszonyok nem tudtak együtt létezni azzal az utálatos és halott bálvánnyá tett Jézussal, amit a főpapok hagytak volna nekik örökségül. Mindenképpen vissza akarták hozni a méltó és illő emlékezet dimenziójába azt az igaz Jézust, akit testi voltában megismertek és ismerni véltek!

A végső konklúzió mind erre vonatkozóan az, hogy velünk született emberi természetünk, a vallással, a hagyományokkal, a kulturális emlékezettel megtámogatva álig fel van fegyverkezve arra, hogy az emlékezetünk szférájában valami központi helyen méltó emlékezetet emeljen a nagypénteken darabjaira hullt, de utána ismét egybegyűrt valamilyen ismerni vélt, de mégis csak meghalt Jézusnak. Itt az ideje, hogy hangosan kimondjuk; Ilyen Jézus nem létezik! Ilyen nem létező Jézust ember nem birtokolhat! Ne keresse tehát, mert nincs! A feltámadott Jézus teljesen másképpen létezik és él, ahogyan mi nem találhatjuk meg Őt, de Ő bennünket igen!

Úgy gondolom tehát, sőt meg vagyok győződve, hogy ezek után mindnyájan a szívünkben érezzük, hogy ezek a megnevezett, a nem létező Jézus visszahozását célzó emberi törekvéseink köszönőviszonyban sincsenek a valódi húsvét, a valóságos feltámadás lényegével és tényével. Krisztus feltámadása felettébb több annál, amit húsvétot ünneplő szándékkal érzünk, amire legkiválóbb emberi vágyunkkal törekszünk. Erről a többletről mondja Pál apostol a következőket:

„Mert a Krisztusnak szerelme szorongat minket, úgy vélekedvén, hogy ha egy meghalt mindenkiért, tehát mindazok meghaltak; és azért halt meg mindenkiért, hogy akik élnek, ezután ne maguknak éljenek, hanem annak, aki értük meghalt és feltámasztatott. *Azért mi*

³ *τό ἄρωμα, -ατος* (to aróma atosz) fűszernövény, illatszert, balzsam, illatos kenőcs

ezentúl senkit sem ismerünk test szerint; sőt ha ismertük is Krisztust test szerint, de már többé nem ismerjük. Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtés [az]; a régiek elmúltak, íme, újjá lett minden. Mindez pedig Istentől van, aki minket magával megbékéltetett a Jézus Krisztus által (...).” 2Kor 5:14 – 18.

Ragadjuk meg itt Szentlélek igazságát és visszhangozzuk vele együtt, hogy tudni illik, „*ha ismertük is Krisztust test szerint, de már többé nem ismerjük!*”

Milyen csodálatos felszabadító igazság. Nem ismerjük magunkat, sem egymást test szerint, ami ebben az összefüggésben azt is jelenti, hogy lemondunk arról a törekvésünkről, hogy bárkit a magunk képére és hasonlatosságára faragjunk. Sem magunkat, sem egymást, legkevésbé Krisztust nem akarjuk a magunk hasonlatosságára alakítani. Nem! Ha ezután valaki bárhogyan alakít, csakis a feltámadott Krisztus lehet!

Ennek a visszhangnak engedelmességgel tehát engedjük, hogy Szentlélek kivegye a kezünkől azt a sok ezernyi szerszámot, amivel régi természetünk emberi elméjével akarjuk a húsvéti asszonyokhoz hasonlóan visszahozni Jézust! Engedjük, sőt kérjük, hogy Isten igazsága erősítse fel ezt a visszhangot a mennyei angyalok kinyilatkoztatásával is, akik így szólnak hozzánk:

„Mit keresitek a holtak között az élőt? Nincs itt a holtak között, mert feltámadott; emlékezzetek rá, hogyan beszélt nektek erről, mikor még Galileában volt, mondván, hogy az Ember Fiának a bűnös emberek kezébe kell adni, és megfeszíttetni, de harmadnapon feltámadni!” Lukács 24: 5 – 7.

Jézus és az ő országának holtak közti és a meghalt dolgok között való keresése tehát ostoba, meddő és a hitet, sőt az Isten igazságát nélkülöző hiábavalóság, egyenesen veszedelmes, az Isten haragját magára vonó bálványimádás! Húsvét parancsa az, hogy vess véget ennek a hiábavalóságnak, a földi tagjaid által művelt bálványimádásnak, ugyanakkor keresd az odafelvalókat, ahol a Krisztus van! A kötelező parancs az Igéből erre vonatkozóan így szól:

„Annak okáért ha feltámadtatok a Krisztussal, az odafelvalókat keressétek, ahol a Krisztus van, az Istennek jobbján ülven, az odafelvalókkal (a mennyeiekkal) törődjétek, nem a földiekkal. Mert meghaltatok, és a ti éltetek el van rejtve együtt a Krisztussal az Istenben. Mikor a Krisztus, a mi életünk, megjelen, akkor majd ti is, Ő vele együtt, jelentek meg dicsőségben. Öldököljétek meg azért a ti földi tagjaitokat, paráznaságot, tisztátalanságot, bujaságot, [ἡ κακία, -ας (hé kakia asz) 1) gonoszság, rosszaság, romlottság, becsstelenség, hitványság 2) alkalmatlanság 3) baj, gyalázat, csapás, szerencsétlenség, veszedelem] gonosz [ἡ ἐπιθυμία, -ας (hé epithümia asz)] kívánságot és a [ἡ πλεονεξία, -ας (hé pleonexia asz) 1) kapzsiság, mohóság, fösvénység, telhetetlenség, fukarság 2) (jogtalan, kicsalt) nyereség] fösvénységet, ami [ἡ εἰδωλολατρία, -ας (hé eidololatria asz)] bálványimádás; Melyek miatt jó az Isten haragja az engedetlenség fiaira; Melyekben ti is jártatok régente, mikor éltetek azokban.” Kol 3:1 – 7.

Megölkölni földi tagjaink bálványépítő törekvéseit és lecserélni azt a mennyei dolgok buzgó és tüzetes keresésével, valamint a mennyei Krisztus megismerésével, egyáltalán nem unalmas, sőt a legkülönösebb kihívás és kaland. Földi mulandó életünknek ugyanazzá az edénnyé kell lennie az Isten számára, amely Jézus élete is volt. Tudok-e Jézushoz hasonló Isten gyermekévé lenni? Lehetséges-e egyáltalán ilyen természetfeletti átalakulás, sőt átlényegülés? Ahhoz hasonló ez, mint a *Vendetta V, mint vérbosszú* című filmben az utolsó jelenet, amikor meghal a főhős, de az ő jellegzetes maszkja, álarca mögé rejtve, ezer és ezer más áll a helyére. Lehetséges tehát, hogy magam is „Jézus” legyek? A válasz erre az, hogy Krisztus váltsága műveli azt velünk és bennünk, hogy Isten gyermekeivé legyünk! Szánjuk

hát oda magunkat Isten eme munkájára, arra törekedjünk, hogy hárítsunk el minden akadályt az útjából! Íme, a régiek elmúltak, újjá lett minden! Élünk hát Krisztus új világában! Ámen.

Áldás: Mert így szól a magasságos és felséges, aki örökké uralkodik, és akinek neve szent: Magasságban és szentségben lakom, de a megrontottal és alázatos szívűvel is, hogy megelevenítsem az alázatosok lelkét, és megelevenítsem a megtörtek szívét. Ézs 57:15.